

НАСТАВНИЦИ ТВРДЕ: КРАЋИ ЧАСОВИ ЋЕ “СКРАТИТИ” И ЗНАЊЕ ЋАКА

Часови су скраћени за 15 минута, ђаци и наставници шетају између наставе на даљину и предавања у учионицама. Годинама уназад се Србија лоше котира на међународним Писа тестовима који процењују она функционална и практична знања ђака. Наставници и родитељи се прибојавају да ће ова "нова реалност" оставити додатан траг на већ крхки квалитет знања који ђаци показују и сматрају да су последице неминовне. Са друге стране, надлежни као да сав терет преливају на наставнике и њихову стручност.

“Ја сам сигурна да ће у образовном смислу бити последица. Сада је све много захтевније за наставнике, одлази много времена на то да се припреме адекватни материјали за Гоогле учионицу или неки други модел онлајн комуникације са ученицима. Ипак од свега тога је много важније то што је неке ствари просто немогуће спознати на тај начин, на даљину. У таквим околностима ми нужно правимо неке врсте компромиса”, објашњава нам Весна Војводић, професорка српског језика у београдској Геолошко-хидрометеоролошкој школи.

Уједно, наша саговорница је и представница синдиката просветних радника “Независност”, па заступа и став својих колега.

Часови су скраћени за 15 минута, ђаци и наставници шетају између наставе на даљину и предавања у учионицама. Годинама уназад се Србија лоше котира на међународним Писа тестовима који процењују она функционална и практична знања ђака. Наставници и родитељи се прибојавају да ће ова "нова реалност" оставити додатан траг на већ крхки квалитет знања који ђаци показују и сматрају да су последице неминовне. Са друге стране, надлежни као да сав терет преливају на наставнике и њихову стручност.

“Ја сам сигурна да ће у образовном смислу бити последица. Сада је све много захтевније за наставнике, одлази много времена на то да се припреме адекватни материјали за Гоогле учионицу или неки други модел онлајн комуникације са ученицима. Ипак од свега тога је много важније то што је неке ствари просто немогуће спознати на тај начин, на даљину. У таквим околностима ми нужно правимо неке врсте компромиса”, објашњава нам Весна Војводић, професорка српског језика у београдској Геолошко-хидрометеоролошкој школи.

Уједно, наша саговорница је и представница синдиката просветних радника “Независност”, па заступа и став својих колега.

Залаже се за сужавање градива, али не на уштрб квалитета.

“Наставницима треба допустити аутономију. Треба да се фокусирамо на оно што је суштина, јер од шуме информација деца неће разабрати, нема неке наде да ће бити квалитетан садржај који ће бити задржан у сећању и да ће бити употребљив”, упозорава наставница.

Поручује и да наставницима треба дати већи степен слободе да осмисле наставне садржаје, како не би стрепели од тога хоће ли њихов начин рада бити препознат од стране Министарства и његових испостава у заводима и школским управама.

“Ми не треба да будемо у позицији да нас процењују људи без праксе у непосредној настави. Они не треба да доносе одлуке и суде о томе да ли ваљано радимо. Нама треба да се верује да знамо шта је најоптималније за ученике, да нам се верује шта ће имати најмање штетних последица по њих и њихово усвојено знање”, апелује наша саговорница.

Она додаје да је наставницима усмено речено да имају 20 посто могућности да се “крећу слободније по садржају”. Ипак, то нема снагу писаног документа и ниште не значи у пракси, тврди ова наставница.

“Предвиђено је да имате четири писмена задатка или четири контролни задатка у једној школској години. Околности су такве да ћу ја једне недеље имати контролни или писмени задатак са једном половином одељења, а друге седмице са другом. Имаћу дупли број часова употребљених за то, губим могућност да креирам садржаје слободније. Мени и даље стоји оно што је било и пре пет и пре десет година, а околности су се битно промениле”, констатује наша саговорница.

Ову наставницу пре свега брине како побудити код ђака критичко мишљење, ако су само стегнути баластом информација у којима они треба да се снађу и репродукују их. То је последица наставе на даљину.

“Нису наши ђаци енциклопедија, па да само сакупљају знање, а да то нема употребног смисла. Треба да их оспособимо за живот тако да умеју критички да мисле и да се сналазе у информацијама које су сада доступније него икада. Мој задатак није да им дам податке о томе које су реформске године Вука Караџића, него да им објасним шта је она кључна ствар коју је он урадио за српску културу”, каже нам ова наставница.

Наша саговорница напомиње и да се наставницима не пружа довољно могућности за усавршавање како би у овом посебном начину одржавања и функционисања наставе за време короне све прошло безболније и по њих и по ђаке. Тврди да сама себе шаље на семинаре и усавршава се.

Потпуно другачију песму пева директор Завода за унапређење образовања и васпитања Златко Грушановић Ова установа постала је шире позната јавности када се потегла прича о избацивању Десанке Максимович из школског градива, али се на крају ипак испоставило да ће ова чувена песникиња сачувати своје место у читанкама.

Грушановић не штеди наставнике, али ни ђаке ни родитеље. Поручује да сви треба да схвате да су сада наступила нека другачија времена. Мисли да је све могуће надокнадити и подсећа на периоде када се у школе није ишло због штрајкова или бомбардовања.

“Ово неће оставити трага ако схвате и родитељи и наставници и деца да морају да раде самосталније, за разлику од периода када је било све било сервираније”, каже Грушановић и додаје да добар наставник уме да се прилагоди и новим околностима.

Он наставницима даје и неке конкретне савете. Подсећа да је од самог градива битнији исход и циљ који треба постићи.

“Постоји исход познавање епско-лирске песме. Ако му у програму стоји десет епско-лирских песама, а деца му сазнају из једне епско-лирске песме, не мора да ради ових девет”, објашњава Грушановић.

Он поручује да наставник има пуну слободу на своје часове прилагођава жељеном исходу и ономе што деца треба да усвоје. Констатује и да је час од тридесет минута кратак за оне који не знају и нису спремни да се прилагоде и да планирају.

“Када имамо циљ шта деца треба да науче, онда је некеме довољно десет, некеме петнаест минута, а неком ни цео час није довољан. Многим наставницима је уџбеник једино наставно средство за прелажење градива. Ако размишљамо на тај начин, није довољно ни 50 минута да би се лекција научила напамет и испредавала. Квалитетан предавач може да уради ефектне ствари у тачно утврђеном времену. Наставници у тих тридесет минута треба да се посвете најбитнијем садржају који их води до крајњг циља, тада је то довољно”, закључио је Грушановић.

Бојана Миловановић Нс